

Jaukiuose Agos namuose tarškėjo vakarinės arbatos puodeliai, aidėjo smagus šurmulys virtuvėje.

Meiliai mamos pakviesta prie stalo Aga akimirksniu pastebėjo keistai susijaudinusių tėvų akis.

– **TURIME** tau didelę **NAUJIENĄ**, – virpančiu balsu pranešė tėtis, į lėkštę dėdamas jos mėgstamiausio serbentų troškinių. Jam drebėjo rankos!

„Kas gi čia vyksta?“ – sukluso marmė.

– Tu... **BŪSI SESUTĖ!** – išpyškino tėtis.
Mama nedrąsiai nusišypsojo.
– Netrukus turėsi broliuką, kol kas jis labai
mažytis, štai čia, – ji švelniai paglostė sau pilvą.
Aga dar ne visai suprato, ką tai reiškia, bet
pirmą kartą jai keistai suspaudė širdį. Norėjo,
kad mama tą akimirką būtų paglosčiusi ne
savo pilvą, o jį.

Bet buvo ir kitokių akimirų. Tėvai kartais būdavo užsiėmę, pavargę ir net šiek tiek suirzę. Mat mažasis Džiukas dažnai neleisdavo jiems išsimiegoti.

Retsykiais atrodė, kad jis trukdo ir pačiai Agai. Vos tik ji garsiau nusijuokdavo ar imdavo ką nors linksmi pasakoti, tuoj pasigirsdavo:

– Ššš... Nepažadink mažylio.

„Su juo žaisti dar negaliu, o dabar jau ir vienai nebegalima?“ – piktinosi marmė.

Kai Aga pakviesdavo mamą kartu paskaityti, ši dažnai atsakydavo:

– **PALAUK, MAŽUTE**, pirmiausia turiu pamaitinti Džiuką.

Aga jautėsi sutrikusi. Juk visi sakė, kad turėti brolių bus smagu, kad gyvenimas taps dar įdomesnis. Tačiau kol kas viskas vyko visai atvirkščiai.

